

Дәстүр, әдет-ғұрып пен ырымдардың тәрбиелік маңызы.

Қабылдаған:

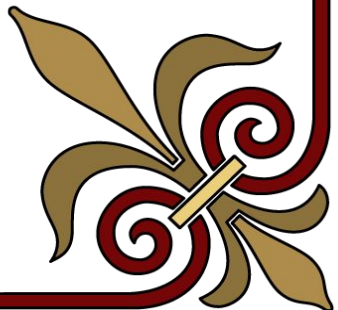

Бөлекова Л.

Тобы: ЕП-15-10К2.

Орындаған: Жақсыбай

Көптеген ғасырлардың барысында қазақтардың өзіндік бірегей әдет-ғұрыптары мен салт-дәстүрлері қалыптасты. XVIII ғасыр мен ХХ ғасырдың бас кезінде оның бірқатарын Ресей әкімшілігінің өкілдері, орыс және шетел ғалымдары, саяхатшылар айқын байқап, жазып қалдырды. Қазақтардың әдет-ғұрыптары мен салт-дәстүрлері үй ішіндегі отбасылық және адамдардың өзге де топтары арасындағы өзара қарым-қатынастарды қалыптастыруда үлкен рөл атқарды.

Қазақтарға дәстүрлі қонақжайлылық қасиет ежелден тән. Олардың бұл қасиеті көптеген ғасырлар барысында қалыптасқан. Бұл жөнінде XIX ғасырдың аяқ кезінде Ресей зерттеушісі Виктор фон Герн былай деп жазған болатын: «*Жалпы алғанда, қазақтар осы уақытқа дейін жылы жүзділігімен, қайырымды ақкөңілділігімен және қонақжайылық қасиетімен таңғалдырады. Мұның өзі олардың сүйегіне ежелден сіңіп кеткен керемет асыл қасиет*».

Қазақтарда үйіне келген кез келген адамға міндетті түрде тегін қонақасы беру, оған жайлы төсек-орын салып, қондырып жіберу әдет-ғұрпы ежелден орын алды. Егер үй иесі қонаққа ондай құрмет көрсетудің дәстүрлі әдет-ғұрпынан бас тартса, әлгі бейтаныс жолаушы үй иесінің үстінен биге барып, шағым айтуға құқықты болған. Ал би қонақжайлылық әдет-ғұрыпты бұзған үй иесіне ат-тон айып салатын. Әдетте мұндай келеңсіз оқиға қазақ арасында өте сирек ұшырасқан.

Қазақтарда ежелден келе жатқан әдет-ғұрыптың бірі - *дам ауыз тию*. Үйге бас сұққан кез келген адамды дәмнен ауыз тигізбейінше жібермейтін — «Қуыс үйден құр шығармайтын».

Қазақ даласында жұртшылық деген әдет-ғұрып та кеңінен тараған. Оның мәні белгілі бір себеппен бөлшесінен қарызға батып, оны төлеуге жағдайы жоқ туысқан адамға рулас ағайын-туғандарының көмек көрсетіп, қарызынан құтылуына көмектесуі болып табылады. Мұндай көмек ауыл ақсақалдары кеңесінің шешімі бойынша көрсетіледі. Қазақтардың ауызбірлігінің, өз жақындары мен туыстарына жанашырлықпен жәрдем жасауының бір көрінісі міне осындай.

Қазақтардың және бір жақсы әдет-ғұрпы - ерулік беру. Басқа жақтан жаңадан көшіп келгендерді оның туған-туыстары немесе көршілері арнайы дастарқанға шақырып, ерулік тамақ беретін болған. Бұл арқылы көшіп келген туыстарына немесе көршілеріне деген ыстық ықыласы мен ізгі ниетін білдірген. Ал көшіп келгендер жаңа конысқа тез үйреніп, ондағы адамдармен жақсы қарым-қатынас орнатуға ықыласты болатын. Далалық көшпелілердегі кеңінен таралған әдет-ғұрыптардың бірі - қалау. Үйге келген қонақтың сол үйдегі өзіне ұнаған заттың кез келгенін қаладым деп айтуына болады, ал үй иесі ол затты міндетті түрде беруі тиіс. Мұның өзі де адамдар арасындағы достық қарым-қатынастың негізін қалайтын. Анасы аман-есен босанып, дүниеге жас нәресте келген соң тап осы әдет-ғұрып бойынша *кіндік шешенің* де өз қалауын айтып, ұнаған нәрсесін алуына болатын.

Қымызмұрындық - қымыз ашыту маусымының басталуына байланысты әдет-ғұрып. Ауыл адамдары бірін-бірі шақырысып, қымыз ішер алдында арнайы дастарқаннан тамақ жеседі. Қымызмұрындыққа шақырған үй иелеріне ауыл ақсақалдары *ақ батасын* береді. Қазақтарда *жылу жинау* әдет-ғұрпы да бар болатын. Оның мәні кездейсоқ жағдайда үйі өртеніп кеткен немесе дұшпанның шабуылынан, қатал қыстың ауыртпалығынан, су тасқынынан, аштықтан зардап шеккен отбасыларына ауылдас немесе туысқан адамдардың көмек; көрсетуі болып табылады. Олар зардап шеккен жандардың алдына қолдарынан келгенінше мал салып береді, киім-кешек, көрпе-төсек, ылдыс-аяқ жағынан көмек көрсетеді, бастарына шанырақ көтеруіне жәрдемдеседі. Мұның өзі зардап шегіп, қиналған ағайынға жаны ашынғандықтың, қамқорлық жасағандықтың көрінісі еді. Мүмкіндігі бола тұрып, ондай көмек көрсетуден бас тартқан ағайын-туыс ру ішінен қуылып, аластатылатын. Ал мұндай жазаға кесілгендер өз руының тарапынан жанашырлық жақсылық дәмете алмайды. Өйткені ондай құқықтан айырылған болып саналады. Оларды кез келген қарақшы аяусыз тонап кете алатын.

Дала тұрғындарының [дәстүрлі](#) әдет-ғұрыптарының бірі — [асар](#). Онда ауыл тұрғындары ешқандай ақы алмастан бірлесе жұмылып, біреудің белгілі бір [жұмысын](#) бітіріп береді. Мәселен, олар біреудің қысқы [баспанасын](#) немесе мал қорасын салып беруге, сондай-ақ құдығын қазып беруге жұмыла көмектеседі. Асар ауылдас отырған рулас адамдардың туысқандығы мен [ынтымақ](#) бірлігінің жарқын көрінісі болып табылады. Асарға шақырылғанда оған бармай қалу әдепсіздік саналатын. Қазақтар ХХ ғасырдың бас кезінде осы әдет-ғұрыпты пайдаланып көптеген жерлерде зайырлы [мектептер](#) және [мешіттер](#) салып алды.

Әрбір қазақ суға кетіп бара жатқан [адамға](#) жәрдем қолын созуға, қиналған адамның өтінішін орындауға, шөлдеген адамға сусын беруге міндетті. Рулас адамдар жоғалған немесе ұрланған малды бірлесе іздеген. [Дала](#) тұрғыны өте-мөте мұқтаж, кейінге қалдыруға болмайтын шұғыл міндетті орындау қажеттігі туған жағдайда кез келген қазақтың [жылқы](#) қосынан ат ұстап мініп кете беруге [құқықты](#) болған. Бұл үшін ат иесінен рұқсат сұрау міндетті емес-ті. Ондай кезде [көлік](#) беруден бас тартқан адамға ат-тон айып салынған және ол туралы жағымсыз қоғамдық [пікір](#) қалыптасқан.

Екі қазақ кездесе қалғанда жасы кішісі жасы үлкеніне «Ассаламағалейкүм!» деп бірінші болып сәлем береді. Жасы үлкен кісі оған «Уағалайқұмассалам!» деп жауап қатады. Тек содан кейін ғана егжей-тегжейлі аман-саулық сұрасады. Бұлай сәлемдесу бірін-бірі тіпті танымайтын адамдар үшін де міндетті болып саналады.

Дала тұрғындарына тән әдептілік пен сыпайылық, кішіпейілділіктің бір көрінісі — үлкен кісінің есіміне *әке (еке)* сияқты жұрнақ сөз қосып айту. Мәселен, Қазбек — *Қазеке*, Дикан — *Дәке*, Бауыржан — *Бауке* сияқты айтылады. Мұны ХХ ғасырдың бас кезінде белгілі орыс ғалымдарының бірі Л. Баллюзек те байқаған: «Қырғыздардың сыпайылығы, кішіпейілділігі мен әдептілігінің бір көрінісі — жасы үлкен кісілердің есіміне еке (әке) сөзін қосып айтуы».

Жас келіндер ер азаматты ерекше құрметтеудің белгісі ретінде күйеуінің жақын туысының атын атамаған. Күйеуінің әкесі мен шешесін ата, ене деп атаған. Күйеуінің іні-қарындастарын *шырақ, жарқын, айнаш, гүлім, бауырым* деп еркелете ат қоятын. Өзге туысқандарына да жаңа әрі жарасымды ат ойлап табатын.

Қазақтар екіқабат әйел мен жасы үлкен адамның алдын кесіп өтуді әдепсіздік санаған. Келіндер атасының, қайын ағаларының көзіне түспеуге тырысқан. Отағасы үйде жоқ кезде ересек ер адамның үйге түсуіне руқсат етілмеген. Қазақ даласының мызғымас заңы, міне, осындай еді. Қазақтар үйге бас сұғар алдында қару-жарағын әрқашан тыста қалдыратын. Ал ханның алдына қамшы ұстап кіруге де болмайтын.

Қазақтарда қыстаудан өзге жер меншігінің толық дерлік жоқ болуы себепті көшіп-қонып жүруі үшін уақытша [қоныс](#) таңдау әдет-ғұрпы кеңінен таралған болатын. Ал жайылымның негізгі бөлігі қоғамдық меншік негізінде пайдаланылатын.

Мұндай [ереже 1867—1891](#) жылдардағы [әкімшілік](#) реформаларының қолданылу барысында да сақталып, бекітілген еді. Алайда көші-қон үшін кейде [жер](#) дауы да туындап отырды. Бұрыннан қалыптасқан әдет-ғұрып бойынша, ауылдар мен [ру](#) ақсақалдары өздерінің бірінші жетіп қоныс таңдаған жерлеріне арнайы белгілер қоюы тиіс саналатын. Ондай белгілер жерге [найзаның](#) сабын немесе [құрық](#) қадап кету арқылы қойылатын. [Күмның](#) бетіне немесе [сазды](#) жерге сол [ру](#) таңбасының суреті салынатын. Немесе биік өскен шөптің басын буып, белгі салып кетуге де болатын. Мұндай белгілері бар жерлерге өзге ешкімнің қоныстануына [рұқсат](#) етілмейтін.

Егер жаңа коньска әр түрлі ауылдардың өкілдері бір мезгілде келе қалса, онда жер дауы мынадай тәртіппен шешілетін: сұлтанмен қатардағы қазақ дауласса, сұлтан жеңіп шығатын, би мен старшын дауласса, старшынның мерейі үстем болатын, ал егер би мен қатардағы қазақ дауласса, бидің талабы орындалатын. Егер жер дауы сұлтан мен сұлтанның, би мен бидің, старшын мен старшынның, қатардағы екі қазақтың арасында болса, онда олардың қай жасы үлкені жеңіске ие бола алатын. Жерге дауласушылардың мәртебесі мен дәрежесі тең болған жағдайда олардың қай жағының руы не тайпасы жолы жағынан үлкен болса, сол жағына артықшылық берілетін.

Сөз болып отырған кезеңде [қазақтарда](#) отбасы мен [некеге](#) қатысты сонау ежелден келе жатқан бірегей әдет-ғұрыптары мен [салт-дәстүрлері](#) болатын. [Дүниеге](#) келген жас нәрестеге оның құлағына *азан шақырып* ат қойылатын. Жасы үлкен туысқандардың бірі [Құраннан аят](#) оқып, нәрестенің атын оның құлағына үш рет қайталап дауыстайтын. Ер бала 3,5 және 7 жасқа толғанда оны [сүндетке отырғызу](#) рәсімі өткізілетін. [Сүндет](#) тойына қонақтар шақырылатын, ат шаптырылып, [спорт](#) жарыстары өткізілетін.

Ата-ана өздерінің ұлын үйлендіру қамын әрқашан ойластырып жүретін. [Болашақ](#) келінді бала кезінен іздестіре бастайтын. Тіпті балалар [дүниеге](#) келмей жатып-ақ *атастыру* рәсімі болатын. Құдаларды өнегелі, құрметті, текті жерден іздестіретін. [Құда](#) түсудің салт-дәстүрлері бойынша арнайы рәсім өткізілетін. Қазақтарда жеті атаға толмаған туыстар арасында [неке](#) қиюға қатаң [тыйым](#) салынатын.

[Баланы](#) үйлендіруге қатысты әдет-ғұрыптардың реті мынадай болатын: *құда түсуге алдын ала келісу, ата-ананың құда түсуі, күйеудің [қалыңдыққа](#) ұрын баруы, келін түсіру тойы, неке қию рәсімі*. Ұзатылатын қыздың әкесі құда түсіп келген құдаларға [күйрық-бауыр](#) жегізетін. Бұл [салт-дәстүр](#) құдалық рәсімінің орындалғанын көрсететін. Ал [құдалық](#) екі жаққа да белгілі [міндеттер](#) жүктейтін. Құдалықтан айнуға болмайтын.

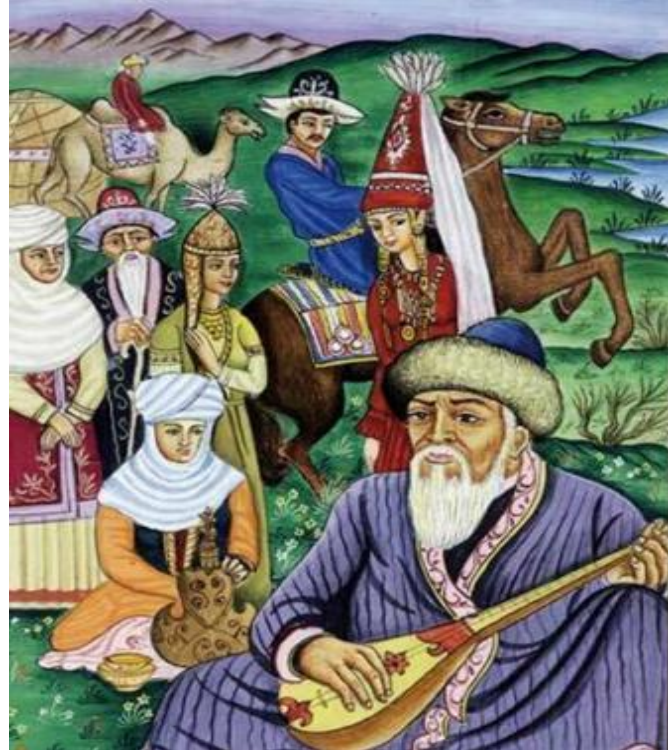

Сөз болып отырған кезеңде [казактарда](#) отбасы мен [некеге](#) қатысты сонау ежелден келе жатқан бірегей әдет-ғұрыптары мен [салт-дәстүрлері](#) болатын. [Дүниеге](#) келген жас нәрестеге оның құлағына *азан шақырып* ат қойылатын. Жасы үлкен туысқандардың бірі [Құраннан аят](#) оқып, нәрестенің атын оның құлағына үш рет қайталап дауыстайтын.

Ер бала 3,5 және 7 жасқа толғанда оны [сүндетке отырғызу](#) рәсімі өткізілетін. [Сүндет](#) тойына қонақтар шақырылатын, ат шаптырылып, [спорт](#) жарыстары өткізілетін.

Ата-ана өздерінің ұлын үйлендіру қамын әрқашан ойластырып жүретін. [Болашақ](#) келінді бала кезінен іздестіре бастайтын. Тіпті балалар [дүниеге](#) келмей жатып-ақ *атастыру* рәсімі болатын. Құдаларды өнегелі, құрметті, текті жерден іздестіретін. [Құда](#) түсудің салт-дәстүрлері бойынша арнайы рәсім өткізілетін. Қазақтарда жеті атаға толмаған туыстар арасында [неке](#) қиюға қатаң [тыйым](#) салынатын.

[Баланы](#) үйлендіруге қатысты әдет-ғұрыптардың реті мынадай болатын: *құда түсуге алдын ала келісу, ата-ананың құда түсуі, күйеудің [қалыңдыққа](#) ұрын баруы, келін түсіру тойы, неке қию рәсімі*. Ұзатылатын қыздың әкесі құда түсіп келген құдаларға [құйрық-бауыр](#) жегізетін. Бұл [салт-дәстүр](#) құдалық рәсімінің орындалғанын көрсететін. Ал [құдалық](#) екі жаққа да белгілі [міндеттер](#) жүктейтін. Құдалықтан айнуға болмайтын.

Қазақтар бала тәрбиесіне ерекше көңіл бөлген. Қазақтың дәстүрлі тәрбиелік үлгі-өнегелері ұрпақтан ұрпаққа ауысып отырады. Жиналып тұрған топқа жақын келген адам оларға бірінші болып сәлем беруге міндетті. Атты адам жаяу кісіге, жасы кіші үлкендерге бірінші болып сәлем береді. Алға келген астан алдымен жасы үлкен адам дәм татады. Тамақ ішіп отырған кезде көп сөйлеуге болмайды. Балаларға жақсы тәрбие, үлгі-өнеге беруде мақал-мәтелдердің атқаратын рөлі зор. Халық даналығы балаларды еңбексүйгіштікке, алды-артын аңдап сөйлейтін сақтыққа, адамгершілік асыл қасиеттерге баулиды. Мәселен, «Аққа Құдай жақ», «Батырдың күші - айласында», «Асықпаған арбамен қоян алады», «Еңбек етсең ерінбей, тояды қарның тіленбей», «Бірлік бар жерде тірлік бар», «Қолы қимылдағанның аузы қимылдайды», «Жаздың бір күні жылға азық», «Жақсыда жаттық жоқ», «Жаман үйді қонағы билейді», «Жақсы жігітке жеті өнер де аз» сияқты мақалдардың тәрбиелік маңызы зор.

НАЗАР

АУДАРҒАНДАРЫҢЫ

ЗҒА

РАҚМЕТ!

